

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

WAAR BERTRAND EN SPELDEMANS HEIL ZOCHTEN.

Toen Robert op het tooneel geroepen had: «Politie, redt u!» had Bertrand, die reeds zijne kleedkamer bereikt had, Speldemans bij den arm gegrepen.

— Er is gevaar, fluisterde hij. Wij zijn herkend. We moeten hier weg!

De twee mannen waren een paar gangen doorgelopen, hadden eene deur ingebeukt, waarop het woord «nooduitgang» te lezen stond en kwamen alzoo op een trap, die naar een venster leidde.

Op een oogwenk hadden zij het raam geopend en bevonden zich op een sterk uitspringenden steen van den schouwburggevel.

— Hier zitten we hoog en droog, en ver van ons geluk, zei Bertrand, want hier komen ze ons vangen, zooals ze een appel plukken op een boom.

— Dan moeten we terug.

— Naar beneden?

— Natuurlijk!

— Langs de trap, langs den weg dien we namen om naar hier te komen?

— Ik ken er geen anderen.

— Dan loopen we in de handen van Deraef.

— Als we hier blijven zitten, loopen wij dezelfde kans.

— We kunnen hooger, durft ge klimmen?

— Als 't moet.

— Volg me dan.

Ze waren slechts een paar meters van de goot verwijdend.

Bertrand klampte zich vast aan een uitspringend gedeelte, zette den voet op een ander, haalde zich op, hernieuwde deze poging ietwat hooger, kon alzoo tegen den gevel opklauteren en in de goot geraken.

Speldemans volgde zijn voorbeeld, doch was zoo behendig niet als de vagebond en, ware Bertrand niet plat op den buik in de goot gaan liggen, om den romanschrijver de hand toe te steken en hem op te trekken, hij ware op de straatsteenen terecht gekomen.

Bertrand keek naar de straat.

— De vertooning is afgelopen, sprak hij. De toeschouwers verlaten den schouwburg.

— Ik gaf een frank als ik bij hen was.

— Dat geloof ik.

— Hoe men nu de grootheid van de schepping begrijpt, zei Speldemans, als men ziet hoe klein die menschen zijn.

— En hoe klein die politieagent ginder is. Ongelukkiglijk is hij beneden groter.

— Hoe geraken wij hier af?

— Dat zou ik ook wel willen weten. De sprong is te groot!

— Ge doet me huiveren.

— Langs den gevel naar beneden klauteren, is al te gevaarlijk.

— Ik zou het niet durven wagen.

— Ik evenmin.

— We moeten terug.

— Ik dacht en juist aan... We moeten trachten koor-

den te vinden... Laat ons hier een paar uren blijven zitten. Als alles weer stil is, gaan we op zoek... Die arme Robert!

— Zou hij niet gevluht zijn?

— Neen, als hij ons heeft toegeroepen: «Redt u!» dan had men hem zeker vast. In geen ander geval zou hij dien gevaarlijken kreet geslaakt hebben, wees er van overtuigd.

Bertrand had zich in de goot nedergezet.

Speldemans stond vóór hem, tegen het dak aanleunende.

— Hij heeft een goed voorgevoel gehad, zei Speldemans. Wij hadden zijn raad moeten volgen, en hier niet komen.

— Waart gij dat van plan? Ik moet u zeggen dat ik hier toevallig op het dak gekomen ben.

— Ik bedoel: in den schouwburg.

— 't Is uwe schuld geweest.

— Mijne schuld?

— Gij wildet uw stuk doen opvoeren voor een groot publiek.

— Inderdaad, maar ik heb niet gevraagd, dat men den hoofdcommissaris zou verwittigen.

— Neen, dat heb ik gewild.

— 't Is dus uwe schuld.

— Gij waart de aanleidende oorzaak!

— Gij hebt ons verraden.

— Vindt ge niet, Speldemans, dat het hier geen geschikte plaats is om te twisten? Wij zullen later, als we op vaste voeten staan, deze woordenwisseling voortzetten. Niet?

— Dat is het beste, maar toch...

— Als ge nog een woord zegt, trek ik er uit.

— Ik volg u.

— Dat geloof ik... Willen wij gaan kijken hoe het op het tooneel gesteld is?

— Ja, maar laat ons voorzichtig zijn.

Ze kropen langs de goot terug, maar, was het mogelijk geweest van den uitspringenden gevelsteen op het dak te geraken, het bleek heelemaal onmogelijk, van het dak op den gevelsteen te komen.

— Gevangen! zei Bertrand.

— Zou er langs den achtergevel geen middel zijn om te ontsnappen?

— We kunnen gaan zien.

— Het is zoo duister. Als de maan nu maar verscheen.

— Ongelukkige, laat de maan waar ze is. Als ze ons van beneden moesten zien wandelen, zouden ze ons dra dat avondluchtje benijden... Denkt ge dat ze zouden gelooven dat het de beelden zijn die rondzwerven? Ik ben zeker dat Deraef zou verlangen te weten wie hier des nachts rondwaalt... Ei, wat is dat? Een haak?

Hij legde zich weer plat op den buik in de goot.

— Er is eene koord... Aan die koord hangt iets zwaar... Wat mag dat zijn? Blijf hier rustig, ik ga eens kijken...

Bertrand liet zich langs de koord naar beneden glijden.

Halfluid hoorde Speldemans hem een stond later roepen:

— Kom naar beneden... Hier is het goed!

Speldemans vatte de koord en liet zich naar beneden zakken.

Behouden kwam hij op de straatsteenen, na vrij onzacht tegen een houten toestel te zijn aangeboden.

— De Voorzienigheid helpt ons, zei Bertrand. Morgen zal men wel bemerken, dat de koord voor die ophaalbrug er te veel was... Moest Deraef dat weten! Kom, want ons kostuum zou opzien baren, als ons hier iemand ontmoette.

— Waarheen?

— Naar de Meir.

— Hé, wat zegt ge?

— Naar de Meir, in één adem... Laat alles aan mij over. Loop zoo snel als gij kunt, zoo snel dat men niet zien kan hoe ge aangetakeld zijt... Kom!...

Bertrand zette het snel op een loopen en, gevolgd door Speldemans, ijde hij door de Winkel- en de Ste-Annastraat, naar de Parochiaanstraat en de Lange Nieuwstraat, om zoo langs de Celrebroederstraat op de Meir te komen, in den omtrek van de woning der gravin van Grobbendonck.

In die eenzame straten, in het holle van den nacht, ontmoetten zij geen levend wezen.

— Stop u zoo goed mogelijk in den hoek der poort weg, zei Bertrand, terwijl ik de bel doe werken.

Hij schelde met een hevigen ruk aan den belknop.

Alles bleef stil.

Hij schelde opnieuw, lang en aanhoudend.

Stappen weerklonken in de gang.

Een zware mannenstem vroeg:

— Wie daar?

— Politie!

— Wat is er gebeurd?

— Nieuws van de jonge gravin.

— Wat zegt ge?

— De jonge Nora is teruggevonden.

De poort werd geopend.

De beide mannen sprongen binnen.

Bertrand greep den knecht, die de poort geopend had, bij de keel.

Speldemans wierp de poort dicht.

De bediende kon geen woord zeggen, zoo had de schrik hem aangegrepen.

— Blijf gij hier bij dezen kerel, sprak Bertrand tot Speldemans. Ik ijl naar boven. Ik ken den weg en de plaatsen. Met een sleutel in een slot om te draaien, heb ik de vertrekken van de bedienden afgescheiden van al de andere van het huis, en kunnen we vrij handelen. Maar houd dien kerel goed in 't oog.

— Dat zal ik!

Bertrand ijlde de trap op, terwijl de romanschrijver met den knecht in de gang bleef.

— Zouden we niet liever in het salon gaan? vroeg Speldemans... Ik vind het hier in deze gang ver van aangenaam. Of is er hier beneden soms een eetzaal?

De knecht knikte bevestigend.

— Dan gaan we wat rusten. Vooruit.

De bediende leidde Speldemans naar de eetkamer, opende de deur en trad uit den weg, om den schrijver door te laten.

— Neen, sprak deze laatste. Gij kunt eerst binnengaan, beste. Ik heb geen oogen op mijnen rug, en mijn

makker heeft me opgelegd u goed in 't oog te houden. Geen plichtplegingen. Ga gerust binnen... Neem plaats, jongen. Doe net alsof ge thuis waart.

Toen ze eenigen tijd gezeten waren, en de knecht den in cipier gekleeden indringer had aangekeken, werd hij langzamerhand gerust en herkreeg de spraak.

— Wat zal er hier toch gebeuren? vroeg hij.

— Niets bijzonders, antwoordde Speldemans, die zelf niet wist wat er zou gebeuren. Niets bijzonders. Mijn makker heeft een bezoek af te leggen bij uwe meesteres, en dat is al!

— Weet hij inderdaad iets betreffende mejuffer Nora?

— Alles!

— Leeft ze nog?

— Ze is springlevend.

— Waar is ze?

— Dat zal ik u zeggen: In het Zuiden van Spanje, niet ver van Rome, waar de bloem van den appelcienboom de welriekendste geuren verspreidt, staat een Grieksch luchtkasteel, dat... Volgt ge mij?

De knecht, die hem met groote oogen aankeek, schudde bevestigend het hoofd.

— Dit kasteel heeft steeds toebehoord aan den Sultan van Turkije, zoodat ge wel denken kunt dat er alles schoon ingericht is, op Russische manier. Welnu, dat kasteel heeft mijn meester aangekocht en daar woont mejuffer Nora, die thans een Spaansche prinses is geworden, aangezien mijn meester een Roomsche graaf is uit Oost-Indië. Ze heeft meer dienstmeiden, dan ze tellen kan, kleine zwarte slaven, en ze rijdt in eene gouden koets met zes melkwitte schimmels bespannen.

De bediende sloeg de handen samen.

— Gij hebt al eens hooren spreken van nectar en ambrozijn?

— Toch niet.

— Ge moest beschaamd zijn!... In den tijd dat de Grieken in Rome woonden, hadden ze een hoogen berg daar ergens in den omtrek, en op dien berg stond een kasteel. In dat kasteel woonden de goden, godinnen, halfgoden, halfgodinnen, en alle andere goddelijke schepselen, die de

Grieken er op nahielden, om alle dagen een anderen God te kunnen aanbidden. Dat was nog zoo slecht niet uitgevonden, hé?... Ge kunt wel begrijpen dat die goden en godinnen geen erwtsoep en spek met patatten aten en ook geen Leuensch bier dronken. Neen, die hadden iets te eten, jongen, dat nog beter smaakte dan een jong kiekske met appelspijs, en dat geurde als amber... Daarbij dronken ze een wijn, waar onze champagne zuur bier bij is: dat was ambrozijn en nectar. Om duimen en vingeren af te likken!

— Hebt ge er van gegeten en gedronken?

— Natuurlijk.

— Op dien berg?

— Neen, maar in het kasteel van prinses Nora. Ge moet weten dat mijn meester in Oost-Indië kennis had gemaakt, met een oud, leelijk, mager Braziliaansch wijf, en die stamde af van eene oude meid van een halfgodin van de Grieken-zaliger. In hare familie hadden ze het geheim bewaard om nectar en ambrozijn te bereiden, en mijn meester heeft het haar afgekocht voor zes ton goud.

— Zes ton goud?

— Ja, dat is meer dan zes millioen, maar dat is voor mijn meester juist gelijk voor ons een paar centen. En nu drinkt prinses Nora niets dan nectar en ze eet alle dagen ambrozijn. Als hare maag dat gedurende drie jaren kan verdragen, dan wordt ze eene Grieksche godin.

— Sjeemenis' kinderen toch!

— Heb ik reeds gezegd hoe het tooverachtig kasteel van de prinses heet?

— Neen.

— Het heet: het slot der curieusneuzen.

En Speldemans lachte dat hij schokte.

De knecht keek boos.

— Is er hier niets te drinken? vroeg de romanschrijver.

— Niets.

— Dat is vervelend. Ik stik van den dorst.

— Wil ik een flesch wijn ophalen?

— Dank u... Gij zijt al te gedienschtig... Ik geloof dat ge eerder op straat zoudt zijn, dan in den kelder... Als mijn meester terugkomt, zullen we samen eens in den wijnkelder gaan snuffelen...

Daar werd de deur, die op een kier stond, opengeworpen en Bertrand, in een prachtigen pelsmantel der gravin gehuld en een grooten dameshoed op het hoofd, verscheen in de kamer.

— Ik ben gereed... Ik heb de gravin gesproken, die verwonderd was mij te zien. Ze wilde onmiddellijk hare bedienden schellen, om mij een glas wijn aan te bieden, maar ik had de belkoord reeds doorgesneden, omdat ik niet van wijn houd.

— Dat is zeer kiesch.

— Ben ik ooit anders geweest?... Ik deelde ook aan de gravin mede, dat ik hare bedienden in hunne vertrekken had opgesloten, opdat we samen ongestoord zouden kunnen spreken... Nadat ze dit wist, heb ik haar medege-deeld dat Nora voor wet en kerk met mijn broeder Robert gehuwd is en zeer gelukkig in haren echtelijken staat is, maar wel eenige duizenden franken zou kunnen gebruiken, zooals dit gewoonlijk 't geval is voor 'n jong huwelijk.

— Flink geredeneerd.

— In het begin wilde zij er niet van weten, maar als ik haar beleefd had verzocht uit het bed te komen en mij hare sleutels te overhandigen, nadat ik getoond had hoe ik in mijne vuist een porceleinen beeldje tot gruis kan knijpen, heeft ze haan geldkoffer geopend en mij een nieuwen bruidschat voor mevrouw Robert medegegeven. Ook eenige familiejuweelen, die de jonggehuwde met vreugde zal ontvangen.

— Dat geloof ik...

— Daarna heb ik mevrouw van Grobbendonck verzocht in de achterkamer te blijven, daar ze wel eens het venster harer slaapkamer, langs de straat gelegen, zou kunnen openen, en de lucht van de straat 's nachts niet deugt.

En zich tot den knecht wendende:

— Kunt ge een rijtuig uit het wagenhuis halen, en een paard inspannen?

— Ja.

— Doe het dan spoedig... Wij gaan met u.

Bertrand hielp een handje en eenige oogenblikken later stond het rijtuig kant en klaar op de koer.

— Laat ons nu weer in den stal gaan, zei Bertrand. En tot den bediende:

— Ontkleed u.

— Hé?

— Ik beveel u dat ge u onmiddellijk zoudt ontkleeden... In ruil voor uwe broek krijgt ge het heele pak van mijn cipier Strambach... Ziet er wat haast bij, want wij hebben geen tijd te verliezen.

De knecht gehoorzaamde.

— Trek die broek aan, waarde collega... Hier is een koetsiersmantel en een hooge hoed... Ha, ja, dat vergeet ik nog te vragen: kunt ge met paarden omgaan?

— Dat zal wel gaan, antwoordde Speldemans.

— Dan is alles in regel... Beste jongen, u sluiten wij hier in den stal... Kruip in het stroo en slaap op uwe beide ooren tot morgen vroeg.

Hij sloot de deur van het wagenhuis langs buiten.

— Ik kruip in het rijtuig, Speldemans... Gij voert het paard tot buiten... Gij sluit de poort, geeft het paard van de zweep en wij rijden... naar... ja, naar... den buiten.

— Waar?

— Zooals ge verkiest.

— Den Ouden-God?

— Niet te ver van de stad.

— Een paar uren.

— Opperbest.

Speldemans ging de koetspoort openstellen, bracht het paard bij den teugel tot op de straat, trok de poort dicht, sprong op den bok en het rijtuig bolde voort...

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN